

ment i espiritualment els preveres i els diaques en l'exercici de llur ministeri i de contribuir al bon funcionament de la Cúria Diocesana.

Ho decreto i signo a Vic el dia 26 de juny del 2013.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
bisbe de Vic

Per manament del senyor Bisbe,
Rvd. Llic. Joan Mir i Tubau,
secretari general - canceller

DECRET 11/2013 DE RENOVACIÓ EN EL CÀRREC DE VICARI EPISCOPAL PER A L'ACCIÓ PASTORAL I EL CLERGAT I DE NOMENAMENT DE VICARI GENERAL SUPLENT I DE MODERADOR DE LA CÚRIA SUPLENT AL MOLT IL·LUSTRE JOAN CASAS I GRIERA, PREVERE

HOMILIES

> CORPUS CHRISTI

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 2 de juny del 2013.

Sr. Degà i membres del Capítol,
Germans preveres i diaques,
Religiosos i religioses,
Srs. Regidors de l'Ajuntament de la ciutat de Vic,

Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

La nostra celebració de Corpus a la catedral de Vic coincideix en el temps amb la pregària d'adoració eucarística que presideix el sant pare Francesc a la basilica de Sant Pere de Roma, dins els actes propis de l'Any de la Fe. És voluntat del Papa que ens unim tots els bisbes en les nostres catedrals i tots els cristians en les seves comunitats en aquesta adoració eucarística que porta per lema «Un sol Senyor, una sola fe». Que tots preguem junts a la mateixa hora arreu del món és expressió de la profunda unitat que hi ha en l'Església entorn de Jesucrist, el nostre Mestre i el nostre Senyor. És la primera vegada que això es fa i, per tant, és un esdeveniment històric, al qual nosaltres, la nostra diòcesi i la nostra catedral, no podem faltar. Ens hi unim amb la celebració de la missa del dia de Corpus i amb la processó eucarística pels carrers i places de la nostra ciutat. Que sigui, doncs, la nostra actitud adoradora de Jesús realment present en el sagrament de l'Eucaristia, la que sigui més i més present en el nostre cor i en els nostres gestos en la celebració de Corpus a la nostra catedral.

Celebrem la solemnitat del Cos i de la Sang del Crist en l'Any de la Fe. El nostre catecisme ens ensenya que l'Eucaristia és la síntesi i la suma de la nostra fe (núm. 1327). Tota la nostra fe es fa realitat tangible, encara més, realitat d'aliment en l'Eucaristia. La nostra

fe cristiana troba en l'Eucaristia la seva concreció, davant la qual es posa a prova la seva autenticitat. Recordem solament aquell episodi de l'evangeli, quan Jesús fa el discurs del Pa de Vida i va avançant des de la fam de pa dels homes a aquell que pot saciar del tot el cor humà, el qui és el Pa vivent baixat del cel, el Pa que el Pare dóna per a la vida del món, Jesucrist, el seu Fill. Però Jesús encara avança més i els diu clarament: *Qui menja la meva carn i beu la meva sang, té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. La meva carn és veritable menjar i la meva sang és veritable beguda* (Jn 6,54-55). I per aquesta afirmació, com ens diu l'evangelista, molts dels seus seguidors van tornar enrere i no anaven més amb ell; però Simó Pere va donar la resposta del veritable seguidor: *Senyor, a qui aniríem? Vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres creiem i sabem que vós sou el Sant de Déu* (Jn 6,68-69).

Sí, l'Eucaristia, com la creu, és pedra d'ensopec per als qui no posen del tot la confiança en Jesús. L'Eucaristia és el sagrament en el qual es posa a prova l'autenticitat de la nostra fe, l'autenticitat del nostre seguiment de Jesús. Acollir en la fe el do de l'Eucaristia és acollir el mateix Jesús. La festa de Corpus va ser instituïda en un moment en què l'Església va prendre més i més consciència de la realitat de fe de la presència real de Crist en el sagrament de l'Eucaristia. També els corrents de pensament que posaven en dubte aquesta fe de sempre de l'Església van fer

que el Poble de Déu reaccionés amb més fe i amb més devoció. Arreu de l'Església —i entre els primers la nostra diòcesi— es va fer de la festa de Corpus, amb la processó, una expressió pública de la fe de l'Església en referència a l'Eucaristia: sota les espècies consagrades del pa i del vi, el Crist mateix, vivent i gloriós, és present d'una manera veritable, real i substancial, el seu Cos i la seva Sang, amb la seva ànima i la seva divinitat. I amb paraules del Concili Vaticà II: «L'Eucaristia conté tot el tresor espiritual de l'Església, que és el Crist mateix, la nostra Pasqua» (PO, 5).

Aquesta és la nostra fe. Ningú no es pot dir autènticament cristià sense aquesta fe de l'Església, que té el seu origen en les mateixes paraules de Jesús, com ens ha referit sant Pau en la seva primera carta als cristians de Corint: *Aquesta tradició, que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres, ve del Senyor... Prengué el pa... digué: Això és el meu cos ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial... Prengué el calze.. i digué: Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang.*

I aquesta fe té unes conseqüències per a la nostra vida. Com que el Crist mateix és present en el sagrament de l'altar, cal retre-li un culte d'adoració. I quan parlem d'adoració entenem l'acte primer de la virtut de la religió, de la nostra relació de fe amb Déu. Adorar Déu és reconèixer-lo com a Déu, com el Creador i el Salvador, com a

Amo i Senyor de tot el que existeix, com l'Amor infinit i misericordiós. Adorar Déu és reconèixer, amb el respecte més gran i la màxima submissió, el «no-res de la criatura», que només existeix per Déu. Adorar Déu és, com fa Maria en el Magnificat, lloar-lo, enaltir-lo i humiliar-se un mateix, bo i confessant amb agraïment que ell ha fet meravelles i que el seu nom és sant. L'adoració del Déu únic allibera l'home de replegar-se en si mateix i de l'esclavitud del pecat i de la idolatria del món (cf. CEC, 2096-2097).

Adorar Crist realment present en l'Eucaristia és reconèixer amb els ulls de la fe que ell continua misteriosament, sacramentalment enmig nostre, com aquell qui ens estima i es lliura per nosaltres. La presència real de Crist en l'Eucaristia no és merament estàtica, sinó dinàmica: ell se'ns dóna continuament, ens estima sense cessar, com una font de vida eterna que no para mai de rajar. El seu cor traspassat en la creu per la llança del soldat no cessa de donar-nos l'amor misericordiós de Déu. Ens deia el beat Joan Pau II, papa: «L'Església, el món tenen gran necessitat del culte eucarístic... Que la nostra adoració no cessi mai.»

I ara us obro el meu cor de bisbe i us dic el que em brolla del cor en aquesta mateixa línia del papa Joan Pau II: com m'agradaria de veure en tots els nostres diocesans el gest d'adoració propi de la nostra cultura, posar-nos de genolls davant Crist present en l'Eucaristia! Quina font

d'autèntica llibertat és que els qui no tenim impediment físic ens posem de genolls en el moment de la consagració de la santa missa! Com somio que els nostres sagraris estiguin en uns llocs autènticament dignes i siguin visitats continuament pels cristians! Com m'agradaria que, per al bé dels nostres pobles i famílies, augmentessin els moments d'adoració eucarística en les nostres parròquies i comunitats! I per què no ens plantejem com a proposta per a viure la nova evangelització que en les nostres parròquies pugui néixer l'adoració perpètua de l'Eucaristia? La nostra diòcesi, si vol tornar a ser missionera i terra de sants, com de fet ho és, necessita del culte eucarístic ben present arreu d'ella. Depèn de tots nosaltres que això sigui possible!

L'Eucaristia és la síntesi i la suma de la nostra fe, i, per això mateix, és la font de la caritat en l'Església. Tota la caritat, tot l'amor autèntic de l'Església i de tots els seus membres brolla de l'altar de l'Eucaristia. La col·lecta econòmica d'aquesta missa serà íntegrament per a Càritas. I Càritas no és una mera institució que neix de l'Església, sinó que és la caritat de l'Església feta institució a favor dels més desfavorits d'entre nosaltres, sense fer cap distinció d'origen, de llengua, de raça, de religió. Càritas és nostra. Càritas és, en el seu origen i en les seves finalitats, la missa que no acaba, sinó que continua en la nostra caritat, la que hem menjat i begut en l'Eucaristia, que es fa concreció en els més pobres. L'Eucaristia

és la font de Càritas. Aquest és el repte per a tots nosaltres que participem en l'Eucaristia i dels qui tenen l'encàrrec de l'Església per a donar vida pròpia a Càritas.

Siguem, doncs, ben generosos en la nostra aportació econòmica en la col·lecta a favor de Càritas. L'Eucaristia compromet a favor dels pobres. A fi de rebre veritablement el Cos i la Sang del Crist lliurats per nosaltres, hem de reconèixer el Crist en els més pobres, germans seus. Tinguem presents les paraules de Jesús als seus deixebles davant aquella multitud afamada, que hem escoltat en l'evangeli d'avui: *Doneu-los menjar vosaltres mateixos*. El papa Francesc comentava aquestes mateixes paraules en la missa de Corpus a Roma, dijous passat, com una invitació a compartir. Deia: «En l'Església i en la societat, una paraula clau de la qual no hauríem de tenir por és "solidaritat", saber donar, o sigui posar a disposició de Déu allò que tenim, la nostra humil capacitat, perquè solament compartint, en el do, la nostra vida serà fecunda, donarà fruit. Solidaritat: una paraula malvista per l'espirit mundà!»

Que en aquesta Eucaristia i la processó que la segueix, ben units al Sant Pare en pregària d'adoració eucarística, resti en el nostre cor el que ell va dir en la missa de Corpus: «Preguntem-nos aquesta tarda, adorant Crist realment present en l'Eucaristia: Em deixo transformar per ell? ¿Deixo que el Senyor que se'm dóna, em guii a sortir cada

vegada més del meu petit recinte, a sortir i no tenir por de donar-me, de compartir, d'estimar-lo, a ell i als altres?»

Que santa Maria, plena de fe i de caritat, intercedeixi per nosaltres. Amén.

> ORDENACIÓ DIACONAL – EDUARD FLORES SERRADELL

Monestir de Santa Maria de Ripoll // 19-V-2013 // Diumenge de Pentecosta

Sr. Rector del Seminari diocesà de Vic,
Sr. Rector de les parròquies de Santa Maria i de Sant Josep Obrer de Ripoll,
Sr. Rector del Seminari Interdiocesà de la Tarraconense,
Germans preveres i diaques,
Familiars de l'Eduard,
Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

L'elecció del Senyor, per mitjà de l'Església, del nostre germà Eduard per a l'orde del diaconat ha ressonat en aquest temple del monestir de Santa Maria de Ripoll. La crida de l'Església, la resposta de l'elegit i l'elecció s'han fet en aquest mateix lloc on durant mil anys generacions i generacions d'homes van ser fidels a la vida monàstica benedictina totalment orientada vers la recerca de Déu —el *quaerere Deum*. I, amb aquesta vocació de recerca del rostre del Déu vivent, ells van ser testimonis de fe cristiana i constructors de cultura profundament cristiana i humana.

En aquest mateix lloc, avui, diumenge de Pentecosta, un fill d'aquesta vila de Ripoll, l'Eduard, acull la crida de Déu, per mitjà de la seva Església, a esdevenir, pel sagrament de l'orde, diaca al servei de Crist, de l'Església i dels homes. És el mateix Senyor el qui ha cridat en el passat, el qui crida en el present i el qui cridarà en el futur, perquè ell no vol deixar mai la seva Església sense pastors i sense els dons i ministeris que l'edifiquen i l'embelleixen. És el mateix Esperit Sant, present sempre en l'Església, el qui distribueix la diversitat de dons i ministeris, de vocacions i serveis. És el mateix Esperit Sant el qui és la memòria viva de l'Església, el qui fa possible la fidelitat en els dons rebuts per al seguiment de Crist. Tot do i ministeri en l'Església és una realització de la vocació de tot batejat, la crida a ser deixeble de Crist, en el qual el cor de Déu se'ns ha obert del tot. La realitat fonamental de tota vocació cristiana és la de ser seguidor de Crist en la lluita de cada dia per ser fidel cercador del seu rostre en la fe i en la caritat envers els germans. Tota crida porta també amb ella la gràcia de la lluita per tenir un cor que no cerqui res més que la glòria de Déu, un cor en el qual sols regni Crist, el qui ha de ser estimat per damunt de tot. Tal com la Regla de Sant Benet diu clarament als monjos: «Que no anteposin absolutament res al Crist» (LXXIII).

Avui l'Eduard rebrà el sagrament de l'orde per a esdevenir diaca en l'Església. El sagrament de l'orde en el grau de diaca es farà

realitat de gràcia abundosa de l'Esperit Sant en el seu cor per l'acció de Crist mateix. La imposició de les mans sobre el seu cap, ritu essencial del sagrament de l'orde, serà la invocació sobre ell (*l'epiclesis*), perquè l'Esperit Sant transformi el seu cor, fent-lo servidor en Crist, per Crist i per a Crist. I aquest signe sacramental anirà acompanyat de la pregària, també essencial per al sagrament, en la qual demanarem a Déu totpoderós que faci davallar damunt d'ell l'Esperit Sant amb els seus set dons per tal que l'ordenat pugui complir fidelment el ministeri de diaca que se li dona i se li encomana. La gràcia de l'Esperit Sant pròpia del sagrament de l'orde en el grau del diaconat enforteix el diaca per la gràcia sacramental per tal que, en comunió amb el bisbe i el seu presbiteri, serveixi el Poble de Déu en el ministeri de la litúrgia, de la paraula i de la caritat (cf. LG, 29).

El que hem escoltat en l'evangeli d'aquest diumenge de Pentecosta es farà realitat, una vegada més, enmig de l'Església. Crist ressuscitat alenà sobre els seus apòstols, els seus enviats, perquè rebessin l'Esperit Sant per al perdó dels pecats. La missió de l'Església és la missió de Crist, l'enviat del Pare, per a portar a tots els homes el missatge i la realitat de la misericòrdia divina. L'Esperit Sant és el qui fa possible que l'obra de salvació de Crist sigui actual i present enmig del món, per mitjà de la seva Església. És la presència misteriosa, però ben real, de l'Esperit Sant la que fa possible que l'acció de

l'Església, en els signes sacramentals, sigui realitat viva de presència de Crist ressuscitat enmig nostre. És l'Esperit Sant, el do i promesa del Pare, fruit del misteri pasqual de Crist, mort i ressuscitat, el qui fa de tots nosaltres el Cos de Crist. L'Esperit Sant ens posa en comunió viva amb el Crist per tal de formar el seu Cos. La nostra celebració del misteri pasqual de Crist no és un mer record d'uns fets del passat, ni és tampoc una mera celebració nostra, de les nostres coses, de les nostres vivències. L'Esperit Sant fa possible, per la seva acció en el cor de tots nosaltres, que la litúrgia cristiana sigui actualització, presència dels esdeveniments salvadors de Crist: la seva mort i resurrecció, la seva ascensió i l'enviament de l'Esperit Sant. Avui certament té lloc entre nosaltres una nova efusió de l'Esperit Sant: en el cor de l'Eduard per fer-lo presència de Crist servidor dels homes enmig de l'Església i en el món, i en tots nosaltres per tal de ser cada dia més el que hem rebut com a do en el nostre baptisme i que en cada eucaristia es renova: el Cos de Crist.

El camí de vida cristiana de l'Eduard el porta, en obediència a la voluntat de Déu, a posar-se en mans de l'Església per a esdevenir diaca, ministre del servei en la comunitat cristiana. Ja sabem que en l'Església tots som servidors. L'Església té la missió, donada pel qui és el servidor de tots els homes, de ser servidora de la humanitat. Ho hem dit moltes vegades, però cal recordar-ho: el qui en l'Església no serveix, no solament

no compleix la seva missió, sinó que a més es converteix en una pedra d'escàndol i un antitestimoni de Crist. I en aquesta Església, servidora, composta de servidors, alguns són cridats a ser diaques, testimonis i servidors de l'Església servidora. El ministeri propi del diaca és el de servidor. L'Església, per voluntat del seu Mestre i Senyor, té en el seu si el ministeri del servei, el ministeri del diaca. El qui ha estat el primer dels servidors de tota la humanitat, Jesús; el qui no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir i a donar la vida com a preu de rescat per la multitud, vol que en la seva Església els diaques siguin els qui fan present el servei, per tal que tots visquem la vocació fonamental, la de l'amor servidor. No oblidis mai, Eduard, que has rebut aquest sagrament del diaconat per a ser servidor dels altres. En rebre el sagrament del diaconat el teu cor restarà marcat per sempre. Seràs diaca sempre i, encara que el Senyor et cridi a altres ministeris en l'Església, no has d'oblidar que la base de tot ministeri en l'Església és el servei a Crist en els germans en comunió amb l'Església.

El camí vocacional de l'Eduard arriba ara a aquesta fita del diaconat en camí vers l'orde presbiteral. L'acompanyem els qui l'hem vist fer el camí de despertar de la vocació, de la resposta generosa, de la consolidació en l'opció de deixar-se fer i estimar per Jesús. En aquest moment vull tenir present, amb l'agraïment en el cor, totes les persones que l'heu acompanyat. Solament em permeto

de fer esment de Mn. Agustí Sala (a.c.s.) i de tot el seu treball i neguit en l'inici de la nova parròquia de Sant Josep Obrer. Aquesta parròquia i el testimoni de Mn. Agustí Sala han estat importantíssims per a la vivència eclesial i el despertar vocacional de l'Eduard. Ell en dóna gràcies a Déu i també tots nosaltres amb ell en aquesta fita en el camí vers el sacerdocí.

Eduard, ara, abans de rebre la imposició de mans i de pregar per tu, manifestaràs la voluntat d'acceptar el ministeri de diaca, amb els compromisos de fidelitat en la predicació i en la pregària, així com en la celebració dels misteris. Davant de tota la comunitat expressaràs també la teva decisió de viure en l'obediència eclesial en la persona del teu bisbe, igualment com la teva decisió de viure sempre en el do del celibat que has rebut i has acceptat lliurement. Enmig del nostre món tu has sentit en el teu cor el desig de lliurar-te plenament al Senyor, donant-li tot el teu cor i tota la teva persona, consagrant-li la teva castedat com a signe de l'amor al Senyor, que ha de ser estimat per damunt de tot; com a signe de servei total i desinteressat a la comunitat i d'anunci del Regne del cel. El Senyor continua cridant joves de l'Església, com tu, a lliurar-se del tot per a ser sempre totalment de la família dels fills de Déu, sense formar la família de «la carn i la sang». El celibat és un do de Déu per tal que el qui el rep tingui el cor més lliure per a posar-se de manera íntegra al servei del

Regne de Déu. Ens diu el Concili Vaticà II parlant del preveres: «Pel celibat mantingut pel Regne del cel es consagren a Crist de manera nova i exímia i s'adhereixen a ell amb cor més fàcilment indivís, es lliuren per ell i amb ell amb major llibertat al servei de Déu i dels homes, serveixen amb major disponibilitat el seu Regne i l'obra de la regeneració sobirana i així es tornen més aptes a acceptar en Crist una paternitat més àmplia» (*Praesbyterorum ordinis*, 16).

Que santa Maria de Ripoll et guardi sempre sota el seu mantell d'amor maternal. Ella que va pregar amb l'Església naixent en el cenacle, en l'espera de la promesa del Pare, l'Esperit Sant, ara també prega amb nosaltres, l'Església del seu Fill, perquè el Pare vessi en el teu cor el do de l'Esperit Sant perquè siguis, enmig de l'Església i del món, testimoni de Crist servidor de tots els homes. Amén.

GLOSSA SETMANAL

> EN LA PASQUA DEL MALALT

Deixo emergir algunes citacions del missatge del papa Benet XVI per a la Jornada Mundial del Malalt, amb el desig que a tots nosaltres —malalts, agents sanitaris, membres dels serveis religiosos als hospitals i residències, grups de visitadors de malalts, sacerdots, diaques, cristians— ens facin viure el moment de gràcia que estem vivint. L'Any de la Fe constitueix una ocasió propi-